

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 6537

Doknr.
270655

Dato
09-09-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 23. juni 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 573 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares endeligt. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anni Matthiesen (V).

Spørgsmål nr. 573:

”Mener ministeren, at der er et hul i dansk lovgivning, hvis en forælder med dansk statsborgerskab og bopæl i Danmark, der har forældremyndigheden over sit barn på 14 år, mister retten til barnet, fordi barnet bosætter sig hos sin mormor i Tyskland, og da tysk lov tilsiger, at et barn fra det fyldte 14. år selv må tage beslutning om bopæl – hvilket Jugend Amt træffer afgørelse om uden forældrerens samtykke? Besvarelsen kan evt. ske med inddragelse af andre relevante ministre.”

Svar:

Som det fremgår af min samtidige besvarelse af spørgsmål nr. 572, samarbejder Danmark og Tyskland om tre konventioner, som er med til sikre, at børn i grænseoverskridende sager bliver beskyttet, og at der er en kompetent myndighed, der kan tage ansvar for barnet.

I forhold til spørgsmålet om, hvilket lands myndigheder, der har kompetence til at træffe afgørelse om barnets forhold eller iværksætte beskyttelsesforanstaltninger for barnet, er det afgørende, i hvilket land barnet har sit sædvanlige opholdssted. Dette gør sig også gældende for reglerne om forældreansvar. Myndighederne foretager således en konkret vurdering i den enkelte sag af, om barnet har skiftet sædvanligt opholdssted til det land, hvor barnet nu er. I det stillede spørgsmål vil det således være de tyske myndigheder, der foretager denne vurdering.

Det følger dog af Haagerbørnebeskyttelseskonventionen artikel 11, at myndigheder i et land, hvor barnet opholder sig men ikke har sit sædvanlige opholdssted, i hastetilfælde kan træffe nødvendige beskyttelsesforanstaltninger. Dette skal sikre, at der ikke opstår en situation, hvor et barn, der befinder sig i udlandet og har akut behov for beskyttelse, ikke kan få den hjælp, der er behov for.

Når der er tale om internationale samarbejder, kan samspillet med andre landes lovgivning i nogle tilfælde skabe særlige situationer på grund af landenes nationale regler. Ikke desto mindre har vi efter min opfattelse de nødvendige redskaber, der gør det muligt i samarbejde med de lande, som har tiltrådt konventionerne, at sikre barnets bedste i disse ulykkelige sager.

Med venlig hilsen
Astrid Krag